

[Egon Jensen.]

der har ført til afskedigelsen af overlæge, dr. med. C. F. Bisgaard.

Det er klart, at jeg i det følgende må komme med nogle gentagelser, idet jeg gerne vil understrege, at jeg er helt enig i de bemærkninger, som den højtærede justitsminister har gjort.

Den ærede forslagsstiller har ikke draget i tvivl, at sygehusbestyrelsen juridisk er berettiget til at foretage en sådan afgørelse; men jeg har på motiveringen for lovforslaget forstået, at det, som er det ærede medlem magtpåliggende at få fastslået offentligt, er en bekræftelse af, at sygehusbestyrelsen har truffet sin afgørelse på et fuldstændigt og rigtigt grundlag, og at begrundelsen for afskedigelsen, som overlægen har fået, er fyldestgørende. Men da den ærede forslagsstiller ikke efter en eventuel undersøgelse kræver afskedigelsen tilbagekaldt, idet dette ikke er anført i lovforslaget, ligger der vel i forslaget om undersøgelse af forholdet et håb om, at sygehusbestyrelsen eventuelt vil tage sin stilling til afskedigelsen op igen. Forslaget kan jo også opfattes som mistillid til sygehusbestyrelsens handling.

Jeg skal i øvrigt ikke komme videre ind på den konkrete sag, men blot nævne nogle enkelte fakta, som kan give anledning til vurdering, alt efter den enkeltes indstilling til sagen.

Når en sygehusbestyrelse ansætter en overlæge, har man altid tillid til, at bestyrelsen handler rigtigt, hvilket logisk skulle medføre, at man havde samme tillid med hensyn til de afskedigelser, sygehusbestyrelsen foretager, idet man må gå ud fra, at en bestyrelse altid handler ansvarsfuldt over for både sygehus og patienter samt over for den befolkning, på hvis vegne den er sat til at lede sygehuset.

Af bilaget til lovforslaget fremgår det, at sygehusbestyrelsen enstemmigt har truffet afgørelsen og fastholder den på bl. a. følgende grundlag: at lægerådet — så vidt jeg ved bestående af 12 overlæger — har udtalt, at der ikke længere er mulighed for et tilfredsstillende samarbejde mellem neurokirurgisk afdeling på den ene side og narkose- og røntgenafdeling på den anden side, og at et dårligt samarbejde mellem disse afdelinger vil være skadeligt for lægeuddannelse og patientbehandling;

at sundhedsstyrelsens daværende chef, dr. med. Johs. Frandsen, gentagne gange har udtalt, at han anså forholdene for utålelige og ikke forsvarlige for patienterne; at Sygehusforeningen i Danmark har tilrådet en afskedigelse, at Odense byråd har godkendt sygehusbestyrelsens beslutning, og at Odense amtsråd ligeledes har godkendt den trufne beslutning.

Dette fremgår af bilaget, og det fører mig over i den betragtning, hvordan reaktionen havde været, om sygehusbestyrelsen havde siddet disse kendsgerninger overhørig og ikke truffet en afgørelse af en eller anden art.

Dette fører mig igen over til nogle principielle betragtninger, idet jeg ikke yderligere ønsker at komme ind på selve sagens forskellige enkeltheder.

Jeg har fuld tillid til, at de mange folkevalgte råd og bestyrelser rundt omkring i landet virkelig handler med ansvarsfølelse, både over for de ansatte og over for befolkningen.

Jeg betvivler ikke den ærede forslagsstillers redelige motiv i denne sag, men jeg tror, at det er meget farligt, hvis folkettingen skulle beslutte, at et undersøgelsesudvalg skal nedsættes. Det ville, som jeg sagde til indledning, få den konsekvens, at folkettingen ville blive ankenævnet for kommunale tjenestemandssager, og hvor er vi så henne?

Grundlovens § 82 siger, at kommunernes ret til under statens tilsyn selvstændigt at styre deres anliggender ordnes ved lov. Dette må fortsat være sådan, og statens tilsyn har jo ikke noget at gøre med den indre administration, men er faktisk udelukkende af økonomisk art. Sygehusbestyrelsen, der er en folkevalgt forsamling, hører ind under disse regler om selvstyre. Sygehusbestyrelsens afgørelse, som jo i den slags sager må bero på et skøn, kan, som den højtærede justitsminister sagde, ikke indankes for indenrigsministeriet eller anden statslig administrativ myndighed. Hvis dette var tilfældet, kunne man måske sætte et spørgsmålstegn ved, hvad meningen med kommunalt selvstyre i administrationen er.

Under behandlingen af ændringen i omhudsmandsloven til at omfatte også det kommunale område var der megen betæn-